

knirkefritt. Det samme er metoden med å ta gidsler og med å henrette gidsler. At det her hverken kommer an på rett eller urett er jo åpenbart. I de fleste tilfelle kan den henrettede bevislig ikke ha begått den handling han er henrettet for, ikke minst av den grunn at han var fengslet da handlingen ble foretatt. Å straffe mennesker for det de bevislig ikke har gjort, det er like lite anvendt av demokratiene, som å henrette spedbarn eller nekte dem retten til læge og medisin.

Etter denne analyse har vi altså kommet fram til noen ikke helt betydningsløse slutninger. De to viktigste av disse kan vi sammenfatte slik:

1. De dommere som skal dømme krigsforbryterne, må ikke være bundet av straffeloven. Dette for så vidt som man overhodet har til hensikt å komme i harmoni med folkenes rettsbevissthet. Eller

Folkestreik forts. fra s. 1.

Det er helt klart at det blir arbeiderne som kommer til å ta støyten under en folkestreik. Det er deres aktive medvirken som vil avgjøre om folkestreiken skal bli et knusende slag for okkuperanter og nazister. Dette gjør at de fagorganiserte arbeidere, som fra før er vant til å organisere streiker, nå må gå i gang med forberedelsene uten nølen. Sammen med bedriftsledelsen kan det sørges for forsyninger av forskjellig slags en viss tid, sikkerhetsforanstaltninger og dekningsplasser for de mest utsatte må det sørges for på forhånd.

Spørsmålet om folkestreiken må i hele sin bredde tas opp til diskusjon på enhver arbeidsplass, enten det er bedrifter, kontorer eller butikker. Alle forholdsregler som kan forberede aksjonen og sikre seieren må drøftes og planlegges, slik at man kan si til Hjemmefrontens ledelse: *De fagorganiserte arbeidere er beredt.*

Gangsterføreren Joseph Terboven har av og til tilsvinet de norske arbeidere med sin ros og anerkjennelse. Ros og anerkjennelse i en slik banditts munn må nemlig føles som en sviende skam for de som er gjenstand for den. De fagorganiserte arbeidere må vaske vekk denne skamplutt i handling. De fagorganiserte arbeidere må gjennom folkestreiken gi Terboven et svar som ikke kan misforstås.

Gå i gang med arbeidet!

krigsforbryter er den som i samband med krig eller okkupasjon har forbrutt seg mot de demokratiske folkemassers rettsbevissthet.

Denne begrepsvurdering er den eneste holdbare.

2. Av hensyn til den store bevegelsesfrihet disse dommere får, er det nødvendig at det blir de brede massers representanter som dommer. De gamle embetsdommere antas da å høre til de minst skikkede.

Over hele verden er sterke krefter i bevegelse for å bevare krigsforbryterne fra folkets vrede. Regjeringene i noen av de befridde land er allerede kommet i den skarpeste motsetning til folket bl. a. når det gjelder dette spørsmåls løsning. Krigsforbryterproblemet er helt enkelt en del av spørsmålet om hvilke krefter som skal vinne krigen og freden. Spørsmålet er om hvor konsekvent fascismen skal likvideres. Skal denne krigen mellom fascismen og demokratiet, som har kostet så uhyggelige ofre, slutte bare med et militært nederlag og ikke med en likvidering av de fascistiske elementer?

En krig har sannsynligvis aldri blitt forberedt i så god tid og så målbevisst som den tredje verdenskrig, som nå er under forberedelse av de reaksjonære klikker i alle fascistiske land. Disse vil spare krigsforbryterne i denne hensikt.

Derfor skal også krigsforbryterproblemet politiske karakter og taskenspillet i den diskusjon som hittil er ført, avsløres. Å komme til en tilfredsstillende løsning av krigsforbryterproblemet, *en løsning i overensstemmelse med folkenes rettsbevissthet*, er en betingelse for fred på jorden.

«FRIHETEN» I NORD-NORGE

Transportvanskene er stadig blitt større slik at vi ikke lenger maktet å få avisen tilfredsstillende fram til alle deler av landet. Fra februar av har vi derfor fått opprettet eget trykkeri for «Friheten» i Nord-Norge. Avisen kommer der ut i samme format og omtrent samme utstyr som her sørpå, og redigeres i samme ånd som avisa vår her.

Vi har mottatt første nr. nordfra som vitner om at Nord-Norge-redaksjonen er i stand til å skape en avis som sikkert våre landsmenn der nord vil vite å sette pris på.

DE FAGORGANISERTES KAMPORGAN

FRI FAGBEVEGELSE

har i et tillegg nr. 11 sendt ut instruksjoner som gjelder arbeiderne i forbindelse med den arbeidsledighet som allerede nå begynner å gjøre seg gjeldende enkelte steder, og som truer med å få en ganske omfattende karakter.

Vi må gå ut fra at det er Den Fri Arbeidernes Faglige Landsorganisasjon som har ansvaret for utsendelsen av disse instruksjoner. Det må med en gang sies fra at dette opus med et mildt uttrykk er lite smigrende for Den Fri Arbeidernes Faglige Landsorganisasjon og Fri Fagbevegelse. Det former seg faktisk som en forsiktig bønn og henstilling til bedriftsledere og arbeidsgivere om å vise forståelse overfor de arbeidere som måtte komme i vanskeligheter ved bedriftsinnskrenkninger. Istedenfor å reise det som et selvfølgelig og bestemt krav fra de fagorganiserte.

Det er omfattende innskrenkninger som står på trappene og som enkelte steder er kommet til utførelse. Bare innenfor jernindustrien er det 131 bedrifter som blir rammet av planene om hel eller delvis innskrenkning. Tar man da også de andre industrier som blir rammet av de samme planer, som bergverksindustrien, sementfabrikkene, tekstil- og konfeksjonsindustrien, bygningsindustrien m. fl., så forstår man at det dreier seg om atskillige tusen arbeidere.

I betraktning av at det nettopp er bedriftene innenfor disse industrigrener som har tjent mest på tyskerne og deres bestillinger, må det være et uavkortet og bestemt krav fra de fagorganiserte til bedriftslederne og arbeidsgiverne om at de millioner som er tjent under krigen, blir anvendt til å understøtte de arbeidere som blir rammet av arbeidsløshet p. g. a. disse innskrenkninger.

Vi kjenner til at det er enkelte store bedrifter i Østfold hvor arbeiderne allerede har fått beskjed om 50 % innskrenkninger. Arbeiderne har her fra bedriftsledelsen fått beskjed om at de selv kan avgjøre om de vil dele arbeidet eller la

de sist inntatte gå. Dette er en fint uttenkt metode til å la arbeiderne selv ta det fulle ansvar for den ordening som må treffes. Det bortleder også arbeidernes oppmerksomhet fra det som i denne situasjon må være kjernen i deres krav. At dette er tilfelle for atskillige bedrifters vedkommende, kan vi gå ut fra som sikkert.

Her er det nødvendig å si klart og tydelig fra at ingen må sendes ut i arbeidsledighet, og at der hvor arbeidet eventuelt må deles, må ingen lønnsinnskrenkninger skje. De lønninger som arbeiderne nå har til å leve av for en hel arbeidsuke, er i knappeste laget og for enkelte industriers vedkommende, helt utilstrekkelige. Ytterligere lønnsreduksjoner kan ikke tåles.

Den Fri Arbeidernes Faglige Landsorganisasjons ledelse og Hjemmefrontledelsen må her gi klare, bestemte og forpliktende instruksjoner til bedriftsledelsene og arbeidsgiverne.

Hjemmefrontledelsen har over London radio sendt ut en appell til norske hjemmestyrker og sivilbefolkningen om at de må innstille seg på en skjerpet kamp. Dette er en riktig og nødvendig appell, slik som situasjonen nå har utviklet seg i landets frigjøringskamp. Men skal denne appell bli fulgt og virkelig bli effektiv, må der sendes ut klare, bestemte og forpliktende instruksjoner også når det gjelder den truende og delvis inntrådte arbeidsløshet; et forhold som er så viktig for landets frigjøringskamp og kampmoralen.

HJEMMEFRONTLEDELSEN

har over London radio sendt ut en appell til norske hjemmestyrker og sivilbefolkningen. Det heter her at vi er kommet inn i en ny og skjerpet fase av krigen. Tyskernes gjenopptagelse av deporteringen, gisselsystemet og henrettelsene av gode nordmenn, kan bare besvares med *skjerpet kamp*. Hvis fienden fortsetter med sine overgrep, vil vi ta i bruk nye

NYE SIGNALER FRA DEN NAZISTISKE L.O.

Den nazistiske landsorganisasjon har foretatt en del ommøbleringer i ledelsen. Dette har også vært tilfelle for Bygningsarbeiderforbundets vedkommende. Angiverne Ringen og Øvind Nordahl, henholdsvis kom.isk leder og underleder for Bygningsarbeiderforbundet, har fått «permisjon». Ringen ligger nå på sykehus for nervesammenbrudd.

Den tidligere kontorsjef i Bygningsarbeiderforbundet, Harald Guneriusen, har overtatt ledelsen av dette forbund fra den 19/3—45. Han skal imidlertid ikke kalle seg for forbundsleder eller kom.isk formann, men forretningsfører. Han skal ha betinget seg at også Hermansen, tidligere ansatt i forbundet, skal gjeninntas.

Kåre Rein uttalte på det første møte etter at han var tiltrådt at han ville ønske alle velkommen, «også de av dere som sender protester til kanselliet bak min rygg, noe som bare styrker min stilling, da alle protester blir oversendt meg fra kanselliet». — Det skal være NS-fløyen Immerslund og Bergvik som sammen med Fossum er opposisjonen mot Kåre Rein.

At fagforeningsoverløperne foreløpig har seiret, kommer også fram i Reins nye bestemmelser om at alle skriv fra forbundet for framtida ikke skal undertegnes «Heil og sæl», men «med kollegial eller solidarisk hilsen».

I Oslo Arbeidsnemnd har en lignende drakamp funnet sted. Halvard Olsens etterfølger, Fritz Revald (hirdmann), blir nå intrigert ut av Egil Rein, viceordfører og bror av Kåre Rein. Egil Rein har nå blitt innstilt til formann i nemnda, og har på tross av at saken ikke har vært oppe i det såkalte «bytinget», allerede selvbestalt seg som formann.

Det er likegyldig hva slags sprell de nåværende kom.iske ledere vil foreta seg for å kamuflere sine handlinger. Det gjelder også den ommøblering, som er foretatt innenfor Bygningsarbeiderforbundet. De fagorganiserte har felt sin dom over forræderne og disse samarbeidsfolkene.

kampmidler som skal få ham til å angre at en slik situasjon er oppstått.

Hjemmefront og hjemmestyrker, gjør alt klart til skjerp kamp. Vær beredt på den nye situasjon som kan oppstå.

DE «OBJEKTIVE»

Hvem har ikke i arbeidet med «Friheten» møtt den «objektive» borger? Han som på grunn av den objektiviteten han påberoper seg, nekter å spre avisa enn si å gi den økonomisk støtte.

På hvilken måte er det da at hans objektivitet gir seg uttrykk? Han hevder at avisa vår ensidig driver propaganda for den delen av heimefronten som vil at vi skal sette alle krefter våre inn og med alle midler rette dødbringende slag mot fienden. Sett ut fra hans «objektivitet» er avisa vår nærmest ensrettet, fordi vi ikke trekker fram synsmåtene som blir hevdet av alle de engstelige som i enhver sak har et langt register med om og men.

Javel. Vi går uten forbehold inn for en effektiv mobilisering av alle folkets krefter. Vi lar oss ikke et øyeblikk forvirre av alle de engstelige betenkelighetene som fordunkler den sunne dømmekraften hos alle som lever på ønskedrømmen om at friheten skal komme dalende som en gave til oss. Men dette er ikke det samme som at vi skulle gå inn for en oppildning av folket til å reise seg i blind dumdristighet. Nei, enhver aksjon må skje planmessig, slik at den gir størst mulig resultat med minst mulig tap for det norske folket.

Ofta kan vi reise krav om handling som er mer ytterliggående enn det vår militære og sivile ledelse finner å kunne gå inn for. Men det er ikke fordi vi bedømmer situasjonen mindre objektivt enn disse landsmenn. Tvert imot. Vi reiser kravene fordi de, nettopp objektivt sett, best svarer til folkets livsinteresser. Tilbakeholdenheten som ofte kommer til uttrykk i H.L., i vår militære ledelse og i vår regjering er ikke diktet av objektiviteten, men av hensyntagen til de og de bakstreverne og feige og redde som ikke makter å vurdere situasjonen ut fra sunn logikk bygget på den faktiske virkelighet.

Og det er disse siste tilbakeliggende elementene som våre «objektive» borgere synes vi tar for lite hensyn til. Borgerens objektivitet forvandler seg til sin motsetning — til partisk stillingtagen for feigheten og tilbakeligheten. I stedet for å fremme folkets evne til å fri seg fra undertrykkelsen, får denne falske objektiviteten ham til å bli et redskap for tendensen til å lamme folkets kampkraft — får ham til å utføre lakeitjeneste for tyskerne innen heimefronten.

TIL SISTE KAMP DER GJØRES KLAR

Det er bare et spørsmål om tid når den tyske militærmaskinen er knust og Tysklands nederlag et faktum. Det gjelder imidlertid å påskynde Tysklands sammenbrudd. Hver time som spares inn på krigens slutt er hundreder, kanskje tusener av menneskeliv spart fra død og lemlestelse. Alt må gjøres for å forkorte krigen og bringe den til en hurtig avslutning. Det er vår plikt både overfor våre allierte og for vår egen skyld. Hva kan vi gjøre for å forkorte krigen? Vi kan være med på å lamme den tyske krigsproduksjon i Norge, som nå er av overordentlig stor betydning for den tyske krigføringen. Norge leverer bl. a. kobber, svovel, aluminium, ferrolegeringer, dynamitt, trotyl, molybden, vanadium, jernprodukter, elektroder, gummivarer osv., osv. En hel rekke av Norges største bedrifter arbeider direkte i den tyske krigsproduksjonen, støtter den med arbeid og råstoffer. Her må det kunne ytes en virkelig innsats, leveres et knusende slag mot tysk krigsproduksjon, som jo fra før er ytterst anstrengt etter tapene både i selve Tyskland og i de tidligere okkuperte land. Et intimt, godt planlagt og dyktig utført samarbeid mellom bedriftsledelse og arbeidere ville utvilsomt føre til gode resultater. I samband hermed må også sabotasjen, både den aktive og ikke minst den passive, økes og forsterkes på alle områder av betydning.

Det neste spørsmål som opptar enhver norsk mann og kvinne i disse dager er: Hvordan vil tyskerne og da spesielt de nazistiske formasjoner og deres lakeier forholde seg her i Norge etterat Tyskland har brutt sammen? Det står jo ganske anselige styrker her i landet, og vi ser daglig de hektiske forberedelser tyskerne gjør for å omdanne hovedstaden vår til «Festningen Oslo». Og slik er det over hele landet. Bunkers og vegsperringer bygges, der minelegges og undermineres. Følgene kan enhver tenke seg. All erfaring viser at der tyskerne må trekke seg tilbake, der blir det ikke mye igjen for landets innbyggere hverken av mat, bebyggelse eller industri. Forsåvidt behøver ingen å felle krokodilletårer over de bedrifter norske hjemmestyrker ødelegger, det blir likevel barnemat når tyskerne tar fatt med vanlig hensynsløshet og brutalitet. Det skulle ikke være nødvendig å vise til Warschawas og Buda-

pests skjebne i den anledning, se bare til Nord-Norge!

Det er forbrytersk lettsindighet å innbille seg selv og andre at vi er i noen som helst særstilling her i landet og at vi skal slippe billigere fra det enn andre land eller byer. Når det gjelder nazistene viser all erfaring at det er best å regne med det verste. Det vi derfor må gjøre er å ta alle de forholdsregler som er mulig for å møte enhver tenkelig situasjon som måtte oppstå i nærmeste framtid. Hva kan vi gjøre her?

Vi kan sette inn alle våre evner og krefter i sluttkampen. Vi må lære av Danmarks eksempel, hvor hele befolkningen er sammensveiset til et aktivt arbeidende instrument i kampen mot tyskere og nazister. Vi må på samme måte som danskene gjennomsyre hele folket til helt naturlig og selvfølgelig å være med på alle områder av direkte og indirekte betydning. Først og fremst er det naturligvis de militære forberedelser som er de viktigste. Og rekrutteringen til sabotasjegruppene. Men også på en rekke andre felter må arbeidet og forberedelsene intensiveres. Det gjelder f. eks. matforsyningene til det norske folket. Her må bønder, arbeidere og bedriftsledelse i fellesskap kunne utrette meget for å unndra tyskerne maten og sikre den for nordmennene.

Husrom og dekningsplasser må på forhånd sikres for de nordmenn som trues av gestapos bødler.

Kontingent må ikke betales til de nazistiske organisasjoner, men isteden til de illegale faglige instanser, hvor man har sikkerhet for at den kommer nordmennene til gode. Samtidig må innsamlingen øke for at den økonomiske side av kampen skal være i orden.

Opplysningsarbeidet må forseres og den frie presse spres slik at den når ut til alle norske hjem.

Her er oppgaver nok for dem som har evnen og viljen til å løse dem. Det gjelder bare om å ta fatt.

De fagorganiserte arbeidere må sannsynligvis, nå som før, ta den hardeste støytten i sluttfasen av kampen. For dem gjelder det derfor å forberede seg ekstra godt, og i tide. De fagorganiserte arbeidere står nå overfor en hard og betydningsfull prøve. De vil også vise seg å være oppgaven voksen.

SJØFOLKENES INNSATS

Etterat tyskerne hadde overfalt Norge og de fleste redere var blitt avskåret fra enhver forbindelse med sine skip, var den norske regjering med en gang klar over at en effektiv utnyttelse av den norske handelsflåte, både direkte som transportmiddel og indirekte ved sine inntekter, vilde være av den aller største betydning for Norges innsats sammen med våre allierte. I april 1940 hadde den norske handelsflåte 1182 fartøyer på over 500 br.tonn, eller i alt 4 588 688 brutto registertonn. Av disse kom 881 skip på tilsammen 3 902 000 tonn straks i fart for Notraship (Norwegian Shipping and Trade Mission), mens 26 skip ble stengt inne i svenske og finske havner av den tyske blokade. Endel av disse har senere trengt seg igjennom blokaden og sluttet seg til den frie norske handelsflåten. Under fiendens kontroll kom bare 275 skip på tilsammen 567 000 tonn. Regjeringen kunne i tillegg disponere en rekke mindre handelsskip, fiskebåter, trålere og selfangere samt over hundre hvalbåter. Besetningen på de skip som fortsatt kunne gjøre sin innsats i kampen mot landets fiender bestod av omkring 30 000 sjøfolk og hvalfangere. Samlet utgjør de et virkelig ledd og en verdifull faktor i det frie Norges kamp. I over 4½ år har disse sjøfolk, likesom de norske flygere, marinen og hæren, fortsatt å medvirke aktivt i kampen mot fienden. Natt og dag, året rundt, er de i virksomhet for det ene mål: å sikre seieren og befri sitt fedreland. Det er fra britisk hold uttalt at den norske handelsflåten i alliert tjeneste er mer verd enn en hær på en million mann. Og den britiske parlamentssekretær, mr. Noel Bakers ord er kanskje, når alt kommer til alt, den vakreste attest som hittil er gitt den norske handelsflåte: «Norske

NÅ MÅ DET VÆRE SLUTT

Det kommer stadig klager fra våre folk over at sjefene deres legger hindringer i veien for dem i deres arbeid for å spre de illegale aviser. Sjefene er ofte i høyeste grad uforskammede og hovmodige. Det er klart at de som har en eller annen oppgave på det illegale området, ikke kan yte full dag på arbeidsplassen; men er ikke det det minste offer en sjef kan yte? Den frie presses betydning under okkupasjonen er det bare én mening om,

tankbåter er i slaget om Atlanterhavet hva Spitfire-flyene var i slaget om Storbritannia 1940.» Da det knep som verst, fraktet norske skip om lag 50% av all den olje som anvendtes av de allierte på de forskjellige krigsskueplasser. Takket være inntektene fra handelsflåten har den norske regjering kunnet skape en hær, en marine, et flyvåpen og en sivil-administrasjon. Vi finner fartøyene i trafikk langs de forente Staters kyst, i konvoiene fra Amerika til Storbritannia, i Middelhavet, Det fjerne Østen og i Ishavsrutene. Det var et norsk skip som var det første blant dem som løp inn i en nordafrikansk havn da amerikanerne landsatte sine tropper der. Det samme var tilfelle på Sicilia. Den aktive deltagelsen i invasjonen tidlig om morgenen den 6. juni i fjor var en ekstra tilfredsstillende for de norske sjøfolkene. Hvert tiende fartøy bar norsk flagg. I en endeløs strøm gikk de fram og tilbake med soldater og materiell. For en tid tilbake overbrakte Kong Håkon i en engelsk havn mannskapet på et norsk fartøy en takk og en hyldest for en verdensrekord som det skal bli vanskelig å slå. Det var tankfartens verdensmester! Den tankbåt som har fraktet mer bensin til England enn noen annen båt. Under hele krigen har den seilt uten uhell. Til mai i fjor hadde den gjort 55 turer over Atlanteren, fraktet noe over 330 000 tonn flybensin til Storbritannia, foruten betydelige mengder fly, samt bensinlaster til Middelhavet. Det er tall som gir et godt inntrykk av fartøyet og besetningens prestasjoner.

Det vitner om norsk sjømannskap slik det har artet seg fra de første krigsdager til idag, og slik det vil fortsette til seieren er vunnet.

De norske sjøfolks innsats vil aldri bli glemt i Norges historie.

og skal pressen nå ut til befolkningen, må vi ha våre folk spredt omkring i de forskjellige yrker. Våre folk ofrer friheten og utsetter seg for tortur, ja det hender også at de ofrer sitt liv. Vi må forlange av sjefene at de ikke gjør det enda vanskeligere for dem. — Vi har notert oss dem dette gjelder, og hvis de ikke forandrer sin opførsel, må vi gripe til andre midler. Publikums dom i dette spørsmålet er gitt på forhånd.

Fra «Vårt Land».

APRIL

DE FAGORGANISERTES KAMPORGAN

ÅPENT BREV FRA SENTRALKOMITEEN FOR DET KOMMUNISTISKE PARTI I NORGE

Til A. F. L.s Stockholmssekretariat, Stockholm.

Kjære landsmenn!

Sentralkomiteen for Det kommunistiske parti i Norge har mottatt sekretariatets skriv av 20. oktober 1944, hvor dere ber om Det kommunistiske partis standpunkt til det forslag som sekretariatet la fram for tillitsmannsmøtet i Stockholm den 5. juli 1943.

I dette forslag blir det store grunnspørsmål i arbeiderbevegelsen og i nasjonens liv tatt opp til behandling, nemlig spørsmålet om å skape politisk enhet i arbeiderbevegelsen i Norge. Ser vi på enhetsspørsmålet med det for øye at enheten i arbeiderbevegelsen, enheten i arbeiderklassen, enheten i det norske folk må tjene arbeidet med å løse krigens oppgaver i Norge, tjene oppgaven å aktivisere krigen i Norge. — og på noen annen måte kan de progressive demokratiske krefter i folket selvfølgelig ikke se på spørsmålet.

så ser vi straks at den store svakhet ved sekretariatets forslag er at enhetsspørsmålet her ikke blir bundet sammen med sjølv hovedspørsmålet i vårt lands politikk, som i dag er krigen. Dette er med få ord den viktigste merknad vi har til det forslag sekretariatet har sendt oss til uttalelse.

Vi skal nærmere begrunne dette standpunktet vårt. I sekretariatets forslag heter det:

«Betingelsene burde nå være til stede for en samling, som er blitt mer nødvendig enn noensinne. Et forberedende arbeid bør derfor opptas med sikte på å skape den innstilling og det tillitsforhold som er en så vesentlig forutsetning for et framgangsrikt samlingsarbeid.»

Vi er helt enig i dette standpunkt. Etter vår oppfatning er det sunne og riktige tanker som kommer til uttrykk der. Differansen mellom sekretariatet og oss oppstår først i det øyeblikk en går i gang med å legge til rette grunnlaget for det forberedende arbeid som en bør ta opp

med sikte på å skape den innstilling og det tillitsforhold, som er en så vesentlig forutsetning for et framgangsrikt samlingsarbeid. Som grunnlag for et slikt forberedende arbeid, for en slik forberedende drøfting og tilrettelegging av spørsmålet, peker sekretariatet i sitt forslag på følgende oppgaver:

«1. At det blir fastsatt et klart demokratisk sosialistisk program i samsvarende med Arbeiderpartiets prinsipielle program for 9. april. 2. At det i forbindelse med samlingsforhandlingene utarbeides et arbeidsprogram. 3. At det må råde diskusjonsfrihet i det forente parti og at organiserte fraksjoner, grupper eller celler ikke må tillates, fordi de vil stenge for en fri, objektiv og fruktbar meningsutveksling, men at vedtak som blir gjort, lojalt må respekteres. 4. At den organiserte studie- og opplysningsvirksomhet om teoretiske spørsmål som marxisme, sosialisme og om praktiske og organisatoriske spørsmål fortsatt drives av Arbeidernes opplysningsforbund. 5. At Norsk Folkehjelp gjenopprettes og tar seg av den hjelpevirksomhet som naturlig tilligger arbeiderbevegelsen og andre sosialt interesserte grupper. 6. At det ytes full støtte til bestrebelsene for internasjonal samling på et bredt demokratisk sosialistisk grunnlag.»

Vi tror ikke at noen av disse spørsmålene i dag er av primær karakter i vårt lands politikk. Alle disse spørsmålene er av sekundær karakter i forhold til sjølv hovedspørsmålet i vårt lands politikk, som i dag er krigen. Et forberedende arbeid på det grunnlag sekretariatet foreslår, vil derfor etter vår oppfatning gjøre arbeidet med å skape den innstilling og det tillitsforhold som er en så vesentlig forutsetning for et framgangsrikt samlingsarbeid, vanskeligere. De spørsmål